

[Axel Ivan Pedersen.]

difference, der er mellem diskontoen på dette tidspunkt og så i dag, berettiger ikke til et m²-tilskud af den størrelsesorden, som det ærede medlem har foreslået.

Endelig vil jeg gerne spørge, med hvilken begrundelse det ærede medlem her tillader sig at sige, at han taler som repræsentant for boligforeningerne. Jeg ved ikke af, at man fra Dansk almennyttigt Boligselskab har anmodet det socialistiske folkepartis ordfører om at optræde som denne organisations repræsentant her i tinget, og det beder jeg om at få en forklaring på.

I mit første indlæg holdt jeg mig kun til ændringsforslaget, fordi vi for ikke så forfærdelig længe siden har drøftet hele boligproblemet, og fordi vi formentlig også i løbet af nogen tid igen kommer til at beskæftige os med de problemer, der vedrører hele vor boliglovgivning.

Finn Poulsen: For mig at se kan der ikke være nogen tvivl om, at den højtærede minister gør sig skyldig i en misforståelse, når ministeren giver udtryk for, at der ikke i reglen i boliglovens § 62, der indeholder den bestemmelse, at forhøjelse af driftstilskud ud over de ovenfor angivne beløb ikke kan finde sted, altså ud over de dengang vedtagne 8,50 kr. og 4 kr. for privatbyggeri, skulle ligge en klart udtalt tendens til, at driftstilskuddene skulle afvikles.

Det er klart, at man derved bandt administrationen i den tid, der er gået, men det må også have været klart, at det har været regeringens opfattelse, at man ikke skulle gå videre ad den vej, og at man altså havde erkendt, at løsningen ikke lå i en udvidelse af tilskudspolitikken. Dette støtter jeg på, at den daværende højtærede boligminister udtrykkelig under den debat erklærede, at regeringen stod principielt på det standpunkt, at generelle driftstilskud til byggeriet ikke bør ydes. På den baggrund må det være helt korrekt at forstå § 62 som et tilsagn fra regeringen dengang om, at nu havde vi betrådt de veje i så

mange år, uden at de havde ført til noget resultat; nu havde ikke teori og spekulation, men realitetsbetonet praksis vist os, at vejen var ikke farbar. Det er det, det ærede medlem hr. Kai Moltke i endnu mindre grad har forstået.

Den højtærede minister forsvarer nu fortsat disse driftstilskud ud fra en social betragtning. Jeg har sagt, at vi ikke vil undlade at medvirke på dette område ud fra sociale hensyn. Spørgsmålet er blot dette: er det rigtigt at tale om en social betragtning, når man her lægger det sociale kriterium således til rette, at det i virkeligheden dækker op imod 85 pct. af befolkningen? Er det rigtigt at tilrettelægge lovgivningen således, at man siger: det må nu engang være sådan, at så stor en andel af befolkningen har, alt efter som de nu rent konkret og praktisk får mulighed derfor, adgang til at få tilskud til deres husleje? Vi mener ikke, det kan være rigtigt, og jeg føjer dertil, at en sådan ordning kun kan virke tilfældigt, den kan kun skærpe de tilfældigheder, som vor bolig- og huslejelovgivning er blevet så rig på. Der er mange andre mennesker, der rammes langt hårdere af renteforhøjelsen end dem, der kommer til at leje en lejlighed i den periode, hvor man må bygge under det høje renteniveau, som regeringen jo i øvrigt selv har skabt. Det tilskud, der her kan fås, drejer sig jo under de nuværende forhold om 4 kr. pr. m² mere end hidtil, altså maksimalt for en lejlighed på 85 m² 340 kr. En hel del lejligheder er mindre, så det bliver jo ikke alle, der skal have 340 kr. Jeg vil hævde, at der er mange mennesker, ikke mindst i det mindre, private erhvervsliv, som er hårdere ramt af den rentepolitik, regeringen har ført, og at det derfor er en tilfældig politik, at man plukker boligområdet ud og siger: de, der nu er heldige at få en af de lejligheder, som får dette tilskud, de skal have chancen. Jeg mener, at det er en tilfældig politik; der er mange konkrete uretfærdigheder i den.

Den højtærede boligminister udtrykte før en vis bekymring for, at man let kom